

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 471/2021
2.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Карацић-Ристић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА, ЈМБГ: ... из ..., ул. ... бр. ..., против туженог ББ, ЈМБГ: ... из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Вељко Величковић, адвокат из Београда, ул. Ресавска бр. 8, ради развода брака, поверавања деце, уређења личних односа мал. деце са оцем, издржавања, лишења родитељског права и одређивања мере заштите од насиља у породици по тужби и ради поверавања деце, издржавања, уређења личних односа са мајком и одређивања мере заштите од насиља у породици по противтужби, одлучујући о жалбама тужиле и туженог, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П2 987/18 од 08.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 2.9.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиле и туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 987/18 од 08.07.2021. године у ставу шестом, седмом, осмом, деветом и једанестом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 987/18 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе које је извршено поднеском од 31.03.2021. године. Ставом другим изреке дозвољено је преиначење противтужбе које је извршено поднеском од 23.09.2019. године. Ставом трећим изреке разведен је брак закључен дана ... године у ..., уписан у Матичну књигу венчаних који се води за матично подручје ..., под текућим бројем ... за ... годину између ББ и АА, сада ... од

оца ... и мајке .... Ставом четвртим изреке мал. деца парничних странака ћерке ВВ, рођена .... године у ... и ГГ рођена ... године у ... поверају се мајци АА која ће самостално вршити родитељско право. Ставом петим изреке је одлучено да ће пребивалиште мал. деце ВВ и ГГ бити исто као пребивалиште мајке АА. Ставом шестим изреке одлучено је да се лични односи мал. деце са оцем одвијају на следећи начин: сваког другог викенда почев од суботе у 10,00 часова до недеље у 20,00 часова; сваки други државни и верски празник; на дан крсне славе оца; сваки очев рођендан; сваки други рођендан деце; половину зимског распуста; половину летњег распуста; и у свим осталим ситуацијама према споразуму родитеља, а првенствено имајући у виду жеље, потребе и обавезе мал. деце. Ставом седмим изреке обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање мал. деце плаћа месечно износ од укупно 50.000,00 динара, односно по 25.000,00 динара за свако дете на текући рачун мајке АА отворен код банке “Поштанска штединиоца”, рачун бр. ... и то сваког првог до петог у месецу за текући месец почев од 07.06.2018. године као дана подношења тужбе па убудуће док за то постоје законски услови, с тим што ће доспеле, а неисплаћене обавезе платити са законском затезном каматом у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом осмим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражено да се обавезе тужени да на име доприноса за издржавање мал. деце плаћа износ од још 10.000,00 динара од досуђених 50.000,00 динара до тражених 60.000,00 динара, као неоснован. Ставом деветим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље у делу у којем је тражено да се тужени у потпуности лиши родитељског права, као и у делу којим је тражено да се одреде мере заштите од насиља у породици и то забрана узнемиравања и забрана приласка на удаљености мањој од 150 метара туженог према тужиљи, као неоснован. Ставом десетим изреке одбијен је противтужбени захтев туженог којим је тражено се да се мал. деца повере њему на самостално вршење родитељског права, да се мајци деце одреди начин одржавања личних односа са децом и допринос за издржавање мал. деце, као и да се одреди мера заштите од насиља у породици којом би се забранило тужиљи да узнемирава малолетну децу, као неоснован. Ставом једанестим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде благовремене жалбе су изјавиле парничне странке и то тужиља побијајући је очигледном грешком у ставу петом, седмом, осмом и десетом изреке, а из садржине жалбе произилази да је побија у ставу шестом, осмом, деветом и једанаестом изреке, и тужени побијајући је у ставу седмом изреке из свих законских разлога предвиђених одредбом чл. 373 став 1 ЗПП. Жалбене разлоге су образложили и жалбени предлог изнели.

Тужиља је поднела одговор на жалбу.

Испитујући правилност првостепене пресуде у смислу чл. 386 ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама) у вези са чл. 202-207 Породичног закона (“Службени гласник РС”, бр. 18/05), Апелациони суд је нашао да жалбе нису основане.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачке 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд у смислу чл. 386 став 3 истог закона пази по службеној дужности. Супротно наводима жалбе, није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 12 ЗПП јер су дати разлози о одлучним чињеницама јасни, потпуни и непротивречни стању у спису и изведеним доказима, па нема недостатка због којих се побијана одлука не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле брак 30.07.2007. године и из тог брака имају двоје деце-мал. ВВ, рођену ... године и мал. ГГ, рођену ... године. 17.02.2018. године је дошло до кулминације лоших односа супружника који су већ постојали и од тог датума више не живе у заједничком домаћинству, односно тужиља је са децом напустила заједничко домаћинство и прешла да живи код својих родитеља у стан површине 35 м². 28.06.2018. године тужиља је са мал. децом била у сигурној кући. Родитељи су узајамно пријављивали насиље у породици и према једном и другом су одређиване мере заштите од насиља у породици, односно забрањено им је даље узнемиравање и прилазак. Тужиља је по занимању економиста, запослена у ДД и њена просечна месечна зарада износи 57.000,00 динара. Тужени живи у свом стану површине 92 м². По занимању је такође економиста и незапослен је. Власник је објекта који се налази у ул. ... бр. ... који је издао у закуп ОШ “...”, а у уговору о закупу је наведено да закупнина износи 300 евра месечно. Тужени је у ГЦСР Звездара изјавио да приход од непокретности коју издаје износи 600 евра. Мајка је у свом исказу навела да месечне потребе деце износе око 1.000 евра, с тим што за децу плаћа и спортске и школске кампове. На месечном нивоу за храну оба детета потребно је око 30.000,00 динара, за хигијену око 15.000,00 динара, а ГГ је потребна и додатна нега јер носи протезу, а ускоро ће и ВВ бити потребна протеза. Деци су потребни шампони, купке, креме за бубуљице, млека за тело, хигијенски улошци, лекови када се прехладе. За три месеца трошак сочива за ГГ износи 6.000,00 динара, ако је све у реду са видом, а наочаре са стаклима су око 20.000,00 динара. ВВ је потребно исправљати чукаљ, прави се нека врста протезе која је за дан и кошта 2.000,00 динара, а ноћна 4.000,00 динара. Једном до два пута годишње је потребно то платити. За одећу и обућу која се купује сезонски деце потребно је на тромесечном нивоу за обе издвојити око 20.000,00-25.000,00 динара. За књиге, свеске, прибор, ранац на почетку школске године је потребно око 50.000,00-60.000,00 динара за обе, с тим што је мајка морала да им купи таблет и лаптоп јер су имале online наставу. Лаптоп је коштао 40.000,00 динара и таблет 23.000,00 динара. ГГ је купила тротинет који је коштао 11.000,00 – 12.000,00 динара. ГГ тренира фудбал и потребан јој је износ од 12.000,00 динара за котизацију лиге, 4.000,00 динара је месечна чланарина, а копачке се купују на два – три месеца и коштају 5.000,00 динара, годишње за дресове је потребно издвојити око 100 евра, штучне су 2.000,00 динара, костобрани око 5.000,00 динара, а дете има и додатне часове француског и енглеског и ти часови коштају месечно по детету око 3.000,00 динара, а наставница ради са оба детета. За социјални живот деце потребно је месечно издвојити око 15.000,00 динара за оба детета. ГГ раније није ишла али ће сада ићи на камп који кошта 30.000,00 динара, а ВВ је ишла на камп у ... и то је коштало око 200 – 250 евра. Децу води на летовање и трошак за њих две је око 300 – 400 евра, за

смештај и храну и то на пет дана, мајка децу води на зимовање одприлике је исти трошак и за зимовање. Повремено их води и на излете и тако их је водила у Румунију, Мађарску, Републику Српску и то су једнодневни излети који коштају око 100 – 150 евра. Има трошкове бензина који износе месечно око 150 евра за децу да их превезе где је потребно, а утакмице ГГ има викендом или у ... или ... па је потребно возити. Такође, мајка је навела да прославе дечијих рођендана коштају по детету око 30.000,00 динара. Стан у којем живе је у ... улици и ту живе родитељи и мајка са децом и имају пса. Мајка има намеру да измени стан и да живи са децом јер се ради о стану површине 35 м². Тужени по привременој мери доприноси издржавању деце износом од по 13.000,00 динара. Тужиљи помажу родитељи око деце и они су пензионери. Тужиља има кредит чија рата износи скоро 25.000,00 динара и то је у ствари рефинансирање ранијег кредита који је био кеш кредит а који је морала да узме када је услед ноћи са децом изашла на улицу. Деца су се видела са оцем први пут августа прошле године после девет и по месеци и са њим су провеле суботу од 12,00 до недеље у 20,10 часова. Отац је тада децу водио у село. Тужиљи помажу и родитељи, а њихова пензија износи 60.000,00 динара. Од фебруара до јула 2018. године отац није доприносио издржавању деце. Тужени је предложио да у ситуацији да деца буду поверена мајци он доприноси издржавању деце са износом од укупно 20.000,00 динара. Према налазу и мишљењу комисије судских вештака оба родитеља су подобна за вршење родитељског права, а децу треба поверити мајци и одредити модел виђања оца и деце. Даље је наведено да је код странака дошло до нарушеног партнерског односа који су изразито конфликтни тако да је потребна психотерапијска помоћ. Надлежни орган старатељства је најпре због тадашње породичне ситуације одредио контролисано виђање оца и деце и дао мишљење да је потребно одредити мере заштите од насиља у породици између родитеља. Када се ситуација поправила предложен је класичан модел виђања између оца и деце у слободним условима. Последње године није било нових пријава за насиље. Током поступка у једном тренутку је дат предлог да се отац делимично лиши родитељског права у делу одлучивања о промени школе за децу али је Градски центар за социјални рад дао мишљење да нема потребе ни услова за лишавања родитеља родитељског права, али да су конфликти и лоша сарадња између њих и даље присутни. Сусрети између оца и деце се нису одвијали према моделу предложеном од стране Комисије вештака и ГЦСР и као што је одређено привременом мером јер је долазило до инцидентних ситуација и у периоду од августа 2020. године отац и деца се нису виђали девет месеци, а сада је успостављена комуникација између њих, али се и даље не спроводи по моделу који је одређен. Породица је упућивана у брачно и породично саветовалиште ИУ ИЗМЗ, ради побољшања сарадње и комуникације између родитеља и реуспостављања односа између оца и деце који је знатно нарушен али нису реализовани одласци и заједничка терапија, а родитељи су се међусобно оптуживали да је друга страна крива за изостанак сарадње са стручним лицима у наведеним установама.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно произилази из стања у спису и изведених доказа које је првостепени суд правилно оценио применом чл. 8 ЗПП.

У конкретном случају, правилно је оцењен интерес мал. деце и способност родитеља да задовољи њихове потребе на развојном и емоционалном плану, те је правилно првостепени суд оценио да мајка може у пуној мери заштити личност, право и интересе деце због чега је правилном применом чл. 67 – 74, 77,266 став 2, 270 и 272 ПЗ, правилно одлучио да тужиља као мајка самостално врши родитељско право.

Другачијем одлучивању не води жалбено указивање тужиље да је суд личне односе између оца као родитеља који не врши родитељско право и мал. деце уредио тако што је преузео модел виђања из налаза комисије вештака од 06.12.2018. године, а занемарио налаз ГЦСР од 26.11.2020. године у којем се предлаже контролисано виђање и налаз од 14.05.2021. године у којем је наведено да ће предлог за виђање дати када се за то стекну предуслови тако да је било неопходно прибавити и у погледу модела виђања коначно мишљење надлежног органа старатељства.

Из налаза и мишљења комисије Клинике за психијатријске болести “Др Лаза Лазаревић” од 06.12.2018. године, утврђено да оба родитеља поседују капацитет за вршење родитељског права, да је однос деце и оца актуелно емоционално очуван, али дистанциран због конфликта родитеља и модела виђања у контролисаним условима, да је потреба деце за виђањем оца већа и да деца показују спремност за проширење модела виђања. Такође је наведено да је због нарушених изузетно конфликтних партнерских односа потребно и даље праћење ове породице у реализовању модела виђања а по потреби и психотерапијска помоћ у виду побољшања комуникације, тако да уколико се модел виђања не поштује предлажу да ГЦСР и суд у оквиру својих надлежности предузму одговарајуће мере. Из налаза и мишљења ГЦСР Звездара од 14.05.2021. године, произилази да је став органа старатељства да је неопходно континуирано психотерапијски радити са породицом, те да је тај рад убрзо након започињања обустављен због одсуства базичне сарадње и неодрживања на заказане термине, тако да је јасно да није дошло до суштинских промена у породичним релацијама. Деца преживљавају тешкоће у контакту са оцем, имају изражен отпор према њему и постоји потреба за даљим третманом у развојном саветовалишту и неопходно је да отац сарађује са психологом, да одлази на сваку сеансу када су деца заказана, да се укључи у Саветовалиште за брак и породицу на третман психотерапету. Њихово је мишљење да деца треба да буду поверена мајци, да није целисходно лишење родитељског права оца као ни одређивања мера заштите од насиља у породици. Навели су да ће коначно мишљење доставити тек након мишљења дечијег психолога и психотерапута који ће радити са оцем када буду констатовани и предуслови за контакт оца и деце.

Одлучујући о начину одржавања личних односа мал. деце и оца суд је изложио становиште да треба одредити модел виђања деце и оца као у изреци побијане пресуде имајући у виду целокупну породичну ситуацију од подношења тужбе до закључења главне расправе, као и то да су односи између родитеља озбиљно и трајно поремећени, да не постоји ни минимум сарадње ни комуникација око деце иако имају очуване капацитете за вршење родитељског права. При том, код оца је уочено да жели да учествује у васпитању и одгајању деце, да има жељу и потребу да се ангажује око њих,

да је васпитни приступ и способност оца да препозна развојне, васпитне и друге потребе деце очувана, да нису запажени негативни средински утицаја на децу и њихов утицај на организацију живота деце. Суд је имао у виду да су током поступка постојале разне фазе од тога да се виђање одвијало у контролисаним условима у просторијама ГЦСР око сат времена, а преко тога да је предложен класичан модел виђања у слободним условима, и до тога да за време трајања привремене мере није дошло до реализације контаката и сусрета девет месеци, од августа 2020. године до маја 2021. године.

Због наведеног, суда налази да је пресудом потребно уредити модел виђања оца и деце, јер се то не може препустити споразуму родитеља, нити жељама деце. Међутим, суд сматра да након више од 3 године раздвојености деце од оца, имајући у виду целокупну породичну ситуацију, као и процену родитеља од стране комисије вештака, те остале доказе у спису, није потребно одредити контролисано виђање у просторијама Градског центра за социјални рад, јер би то било контрапродуктивно и не би доприносило побољшању породичне ситуације, нити би утицало на бољи однос оца и деце. Налази и то да не постоје разлози да контролисано виђање, јер је контролисано виђање одређено по привременој мери од 31.08.2018. године, која је тада била потребна због насиља у породици и комплексне породичне ситуације, али да је након протекла 3 године утврђено да је однос и контакт оца и деце варирао, али да више нема индиције за постојање насиља у породици, нити је отац у том периоду био угрожавајући за децу која су сада зрелија, искуснија и сигурно на квалитетнији начин могао остварити бољу комуникацију и изградити сопствени однос са оцем. Стога закључује да треба омогућити виђање деце и оца како би се њихов однос реуспоставио, продубио и оплеменио, тим пре што су и раније са оцем имала изузетно близак и квалитетан однос. Осим тога, конфликтни однос родитеља се у великој мери рефлектовао на однос деце и оца, обзиром да живећи са мајком у великој мери преузимају њене ставове и мишљења, а дошло је и до развоја конфликта лојалности. Суд је приликом одлучивања имао у виду и предлог мајке да се виђање оца и деце реализује у контролисаним условима у ГЦСР, а касније према жељи деце, а да је предлог оца прецизиран према налазу и мишљењу комисије вештака и ранијем изјашњењу ГЦСР, али је нашао да је управо одређени модел виђања најбоље решење у тренутној ситуацији, јер је мајка, која је предложила контролисано виђање на рочишту од 08.07.2021. године, дала сагласност коју је оставила у Градском центру за социјални рад да деца могу да иду са оцем на море, што имплицира да има поверења у њега као родитеља да ће на адекватан начин бринути о деци. Суд је, приликом доношења одлуке у овом делу, имао у виду и то да су деца након девет и по месеци почела да се виђају са оцем и да су провела викенд са њим, да их је водио у село, што опет говори у прилог чињенице да је потребан слободан модел виђања и да су деца после паузе пожелела да проведу викенд са њим, а са тим се сагласила и мајка. Осим тога, суд је имао у виду да у последњем извештају ГЦСР од 14.05.2021. године није предложен модел виђања, већ дат предлог да породици треба рад са стручним лицима и упутити их у саветовалиште и ИЗМЗ, ради унапређења односа, али да очигледно није дошло до заједничког одласка ни у развојно саветовалиште, ни у ИЗМЗ, већ до међусобног оптуживања родитеља да не сарађују немогућност заједничког одласка у развојно саветовалиште и ИЗМЗ, због чега је и

модел виђања базирао на мишљењу комисије вештака и ранијим налазима и мишљењима Градског центра за социјални рад.

И по оцени Апелационог суда, имајући у виду стање у спису, правилно је првостепени суд донео одлуку у погледу модела виђања оца и деце, јер суд није увек дужан прихватити мишљење органа старатељства у улози вештака, већ може и самостално утврђивати чињенице, стављајући у први план најбољи интерес детета и истражно начело. У конкретном случају је суд објаснио на јасан и прихватљив начин зашто одређивање предложеног модела виђања оца и деце, а не модела који подразумева контролисано виђање у просторијама органа старатељства је у најбољем интересу деце, па дате разлоге првостепеног суда прихвата и другостепени суд.

Донета одлука у овом делу је и у складу са чланом 9 став 3 Конвенције о праву детета којом је прописано поштовање права детета које је одвојено од једног или оба родитеља да одржава личне односе и непосредне контакте са оба родитеља на сталној основи, осим ако је то у супротности са најбољим интересом детета, што овде није случај. Првостепени суд је правилном применом ове законске норме и одредби члана 61 и 266 став 1 ПЗ, водећи рачуна о најбољем интересу деце одредио начин одржавања личних односа туженог, као оца и деце по уобичајеном моделу. Оваквом одлуком се обезбеђује одржавање везе деце и родитеља са којим не живе у циљу неговања и развијања осећања љубави и пажње између њих, а истовремено се и туженом, као родитељу који не врши родитељско право омогућава да прати, контролише и утиче на васпитање детета и у смислу члана 78 став 3 ПЗ одлучио и питањима која битно утичу на живот детета.

Стога је неосновано жалбено указивање да је виђање оца и детета требало да се одвија у контролисаним условима и да другачијем одлучивању води то што ГЦСР, који се изјашњавао више пута током поступка, није дао коначно мишљење, јер свакако искључивање или ограничавање права оца из живота деце није у њиховом развојном и емоционалном интересу.

Супротно наводима жалбе, правилна је и одлука суда садржана у ставу седмом и осмом изреке, донета правилном применом члана 160, 161, 162 и 163 Породичног закона. И по оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд одлучио да је тужени на име свог доприноса за издржавање малолетне деце у обавези да плаћа износ од по 25.000,00 динара по детету, односно укупно износ од 50.000,00 динара, почев од подношења тужбе до исплате, имајући у виду утврђене потребе малолетне деце, као и то да је наведени износ у оквиру утврђених могућности туженог да даје издржавање, имајући у виду његове материјалне, стамбене и друге прилике, да је здрав и радно способан, те да има могућности да стиче зараду, а да нема законску обавезу издржавања других лица.

Досуђени износ задовољава, заједно са износом који је дужан да обезбеди мајка, у чији допринос се рачуна и свакодневна брига и старање о деци, њихове животне потребе, имајући у виду трошкове живота у Републици Србији, односно у њиховом

месту становања и прати животни стандард родитеља који имају првенствено одговорност да у складу са својим способностима и финансијским могућностима обезбеде услове за живот и развој детета, односно деце. У том контексту, неосновани су жалбени наводи којима се оспорава одлука о утврђивању висине износа који је тужени дужан да плаћа, а другачијем одлучивању не воде наводи да тужени има могућности да плаћа целокупни тражени износ, јер има стан од 80 м² и кућу на ..., коју издаје, односно да закуп куће по уговору износи 300 евра, да суд није правилно утврдио да ли се и за колико кућа на ... може издавати, да је по привременој мери тужени редовно плаћао издржавање, односно износ од по 13.000,00 по детету, због чега је износ издржавања требао бити досуђен од пресуђења, а не од подношења тужбе, а имајући у виду чињенично стање у спису.

Ни жалбени наводи тужиле, којима побија одлуку суда садржану у ставу деветом изреке, којим је одбијен њен захтев да се тужени у потпуности лиши родитељског права и да се одреде мере заштите од насиља у породици, и то забрана узнемиравања и забрана приласка на удаљености мањој од 150 м, нису основани.

Правилно је првостепени суд своју одлуку у овом делу засновао на налазу и мишљењу комисије вештака и налазу и мишљењу надлежног органа старатељства, из којих не произилази да постоји индиција која би указивала да постоје услови да се тужени лиши родитељског права, те је, правилном применом члана 81 ПЗ, нашао да за то нису испуњени законски услови. Такође, правилно налази да нису испуњени ни услови прописани одредбом члана 197 и 200 Породичног закона за одређивање мера заштите од насиља у породици из разлога што се по том питању ситуација у породици стабилизовала и дужи период нема нових инцидентних ситуација између родитеља, нити пријава центру, тужилаштву или суду за насиље, што је био случај 2018. године, када су одређене мере забране контактирања и забране приласка и тужилци и туженом и 15.03.2018. године, тако да нема потребе, ни сврхе одредити предложене мере заштите од насиља у породици туженом, јер је раније насиље већ било санкционисано, а нема нових ситуација које би се могле окарактерисати као насиље и поред тога што не постоји ни минимум разумевања и сарадње родитеља по питању деце, што је ствар њихове савести, зрелости, интелектуалних и емотивних капацитета и одлуке на који начин ће функционисати заједно.

Апелациони суд је приликом одлучивања прихватио и процену суда засновану на стању у спису да вођење и пролонгирање овог поступка може негативно утицати на децу у смислу негативног ефекта на њихов даљи емоционални развој.

Имајући у виду наведено, другачијем одлучивању не води на жалбени навод тужиле да суд није утврдио да је претрпела насиље и да се тим поводом води кривични поступак, те да суд није испитао постојање услова да се тужени лиши родитељског права, што је супротно налазу и мишљењу компетентних вештака.

Ни осталим наводима жалбе не доводи се у сумњу правилност и законитост одлучивања првостепеног суда.

На основу члана 401 тачка 2 ЗПП, потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, донета правилном применом члана 163 ЗПП у вези са чланом 207 Породичног закона, која се не доводи у сумњу ни наводима жалбе тужиље.

С обзиром на изложено, одлучено је као у ставу првом изреке, на основу члана 390 ЗПП.

Одлука као у ставу другом изреке донета је применом члана 165 став 1 ЗПП, јер тужени није успео у поступку поводом изјављеног редовног правног лека.

**Председник већа-судија
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић